

Чарговыя задачы КП(б)Б

(Прамова на адчыненні X Менскае акр. партканфэрэнцыі)

Апошні лістападаўскі пленум ЦК УсеКП(б) разглядаў кантрольныя лічбы на 1928-1929 год. У гэтым плане гаспадарчага будаўніцтва на 1928-29 год выразна выўялена лінія 15-га партзезду, лінія партыі на шпаркі напружаны тэмп індустрыялізацыі, на рашучае ўзмацненне тэмпу ўздыму сельскае гаспадаркі як па генэральным шляху калектывізацыі і будаўніцтва савгасаў, так і па шляху ўсямернага стымулявання ўздыму індывідуальнае бядняцкае і сярдняцкае сялянскае гаспадаркі. Сам пленум ЦК УсеКП(б) так характарызаваў кантрольныя лічбы на 1928—29 г. — „гаспадарчы плян на 1928—29 год, намечаны кантрольнымі лічбамі, зьяўляецца пасільным, але напружаным“.

Так плян сапраўднага напружання, бо мы намецілі да ўкладання ў капітальнае будаўніцтва прамысловасці 1.650 мільёнаў рублёў, намецілі рост бюджэту на 20 проц., намецілі вялікія сродкі да ўкладання ў сельскую гаспадарку і г. д. Але даўрада трымаючы курс на тое, каб у кароткі гістарычны тэрмін нагнаць і выірадазіць перадавыя капіталістычныя краіны ў тэхнічна-эканамічных адносінах, мы ня можам намячаць не напружанага пляну. Мы павінны весці будаўніцтва сацыялізму ў нашай краіне напружаным, але ў той-жа час, зразумела, пасільным тэмпам. Кантрольныя лічбы на 1928—29 год адпавядаюць гэтай патрабаванню, і мы пэверда пераконаны, што пры напружанні ўсіх сіл рабочае клясы, асноўных сялянскіх мас, пад кіраўніцтвам нашай партыі, гэты гаспадарчы плян, як і леташні, будзе выкананы з перавышэннем.

Ангельскі эканамічны журнал „Экономіст“, разглядаючы нашы кантрольныя лічбы на 1928—29 г. піша: „Кантрольныя лічбы на 1928—29 г. зьяўляюцца хутчэй прадраканьнем, чым разьлікам“, але далей ён прымушаны прызнаць, што: „паміж кантрольнымі лічбамі на 1927—28 год і вынікавымі лічбамі разыходжання менш, чым гэтага можа было чакаць“.

Мы павінны тут дапоўніць ангельскі журнал паказаньнямі на тое, што разыходжанні паміж вынікавымі лічбамі і плянам на 1927—28 г. ёсьць, але, як гэтага зусім ужо не чакаў ангельскі журнал *вынік перавысіў плян на індустрыялізацыі краіны*. І мы гатовы загадзя прароча запэўніць „Экономіст“ і ўсіх „іже с ним сомневающихся“ ў рэальнасці нашага гаспадарчага пляну на бягучы год, што па сканчэнні гэтага году мы прымусім усіх іх зноў сказаць, што вынікавыя лічбы разыходзяцца з кантрольнымі „менш, чым гэтага можна было чакаць“.

Чым-жа вытлумачыць, што эканоміка нашай краіны, індустрыялізацыя яе расьце тэмпам, які ў шмат колькі разоў перавышае ўсе капіталістычныя краіны? Чым вытлумачыць, што мы гэты высокі тэмп адбудоўчага пэрыяду захоўваем і для пэрыяду новага магутнага капітальнага будаўніцтва, пэрыяду рашучай тэхнічнай рэканструкцыі нашай краіны?

Растлумачэньне гэтага ў тым, што наша краіна, краіна дыктатуры пралетарыяту, краіна, у якой будзеца сацыялізм, з усімі вынікаючымі з гэтага гіганцкімі магчымасьцямі для такога магутнага разьвіцьця вытворчых сіл краіны, аб якім і марыць ня можа ніводная капіталістычная краіна. Паслухайце, што на гэтую тэму гавораць чужаземцы, некамуністыя, якія нядаўна наведалі Савецкі Саюз. „Лейпцыгэр Фольксцэйтунг“ друкуе даклад Іоахіма (буйнага чыноўніка міністэрства працы), які наведваў Савецкі Саюз, у інстытуце рабочага права пры Лейпцыгскім унівэрсытэце, у якім ён кажа: „Бязумоўна, што ў Расіі ўсе прадпрыемствы наскрозь прасякнуты рознастайнымі арганізацыямі. Наогул, адрозьніваючай рысай рускага аднаўленьня зьяўляецца тое, што ўсё ўсюды арганізуецца. Ня трэба забываць, што ў Расіі можна лягчэй і хутчэй арганізаваць, чым ва ўсякай іншай эўрапейскай прамысловай дзяржаве, бо там няма нічога, што магло-б як-небудзь перашкодзіць ці затрымаць арганізацыйную перастаноўку ці рэарганізацыю“.

А ў лістападаўскай кніжцы ангельскага журналу „Социалист Ревью“ надрукаваны артыкул Бэлка „Аб неабходнасьці ўстойлівага погляду на Савецкую Расію“, у якім ён піша: „Мы тут маем адну з вялічэзных тэрыторый у сьвеце, што знаходзіцца пад рэжымам, які забясьпечвае кантроль над яе вялікімі рэсурсамі ў інтарэсах нацыі і ў цэлым—банкі, валюта, прамысловасьць, падаткі, экспарт і імпорт, цэны і зарплата знаходзяцца ў руках адзінай улады і ўсе скарыстоўваецца на аснове добра абдуманых плянаў у інтарэсах нацыянальнага дабрабыту. Такім чынам, Расія ўладае тым, чым няма ні ў адной краіне, а іменна—нацыянальнай гаспадаркай. У гэтым сакрэт яе сілы, яе фэнамінальнага разьвіцьця ў працягу апошніх год, ня глядзячы на вялікія перашкоды. З прычыны гэтае акалічнасьці, усе перавагі масавай прадукцыі навукі і вынаходніцтваў могуць аўтаматычна скарыстоўвацца дзяржаваю ў інтарэсах народу ў цэлым“.

Так, дыктатура пралетарыяту ў краіне, гіганцкая воля пралетарыяту да будаўніцтва сацыялізму шпэркім, напружаным тэмпам,—вось што вырашае пытаньне аб нашым тэмпе, вось што забясьпечвае нам перамогу нашага лёзунгу—нагнаць і выперадзіць перадавыя капіталістычныя краіны.

Мы павінны цвёрда памятаць, што наш плян бягучага году напружаны, але пасільны, і што пленум ЦК УсеКП(б) паставіў перад партыяй, перад рабочай клясай задачу „ў бягучым гаспадарчым годзе дабіцца рашучага зруху ў бок максымальнага паляпшэньня якасных паказальнікаў“. Мы павінны, таварышы, з усёй бальшавіцкай настойлівасьцю абвясьціць бязьлітасную барацьбу п'янству, разгільдзяйству, прагулам, усім парушэньням рэвалюцыйнага парадку на вытворчасьці, барацьбу супроць усіх тых, „хто гатоў з рабочае дзяржавы садраць больш, а работу ёй даць горшую“. Націсьнем на ўсе падважнікі і даб'емса зьніжэньня цэн сабекошту, паляпшэньня якасьці прадукцыі, узняцьця прадукцыйнасьці працы.

Мы ідем угару, ідем на ўздым, перамагаем вялікія перашкоды, і, каб забясьпечыць сабе бязупынным ўздым, усямерна зьмякчаючы і ліквідуючы труднасьці, трэба ўсямерна ўзымаць культурны ўзровень шырокіх рабочых мас, асабліва тых новых пластоў рабочых, якія нядаўна з вёскі прышлі і прыходзяць на фабрыкі і заводы, клясава выхаваць іх да сьвядомасьці, што: „камунізм пачынаецца там, дзе зьяўляюцца самаадданыя, перамагаючыя цяжкую працу клопаты радавых рабочых аб павялічэньні прадукцыйнасьці працы, аб ахове кожнага пуду хлеба, вугалю і жалеза і другіх прадуктаў, якія дастаюцца не працуючым

асабіста і ня іх „бліжнім“, а „дальнім“, г. зн. усяму грамадзтву цалкам, дзясаткам і сотням мільёнаў людзей, аб'яднаных у адну сацыялістычную дзяржаву, потым у Саюз Савецкіх Рэспублік“ (Ленін).

Таму, таварышы, падыдзеце яшчэ і яшчэ бліжэй да кіраўніцтва гаспадаркай, да практыкі яе, станьце бліжэй да работы фабрыкі, заводу, калгасу, саўгасу, да справы ўздыму сельскае гаспадаркі, узняцця ўраджайнасці, пашырэння пасеўных плошчаў. Злучцеся бліжэй з рабочымі масамі, з батрацтвам, з сялянскай беднатай і на чале іх за ўсё лепшае і лепшае вырашэнне нашых гаспадарчых задач. Бягучы год будзе нялёгкім годам, і гэта тым больш патрабуе мабілізацыі ўсіх нашых сіл на перамогу ўсіх труднасьцяў, на забеспячэнне тэмпу сацыялістычнага будаўніцтва, намечанага апошнім пленумам ЦК УсеКП(б).

І першае асноўнае, рашаючае ў справе забеспячэння паспяховасьці нашага сацыялістычнага будаўніцтва, гэта ленінская лінія ў нашай партыі і на яе аснове маналітнае адзінства яе радоў. За ленінізм, супроць ухілаў як „левага“, так і правага, адкрыта апартуністычнага, партыя заўсёды змагалася, змагаецца і будзе змагацца, не даючы літасці і прымірэнцам.

Абгаварэнне гэтага пытання на радзе сходаў актыўна і ячэк, рад записак пераконваюць у тым, што сярод некаторых членаў партыі ёсць неразумныя сутнасці, карэньні правага ўхілу, ёсць блытаніна ў гэтым пытанні. Нават у такой стужцы, як ячэйка Камвузу, некаторыя таварышы выявілі неразумныя ў гэтым пытанні. Гэта прымушае нас паставіць задачу ўсямернага растлумачэння ўсёй партарганізацыі, кожнаму яе члену сутнасці правага ўхілу, усёй небяспекі яго для партыі, усёй неабходнасці рашучай барацьбы супроць правага ўхілу і прымірэнчых да яго адносінаў. Няхай кожны член партыі зразумее, куды цягне правага ўхілу, што ідэя правага ўхілу—гэта ідэя супрацоўніцтва з буржуазіяй, не рашучай барацьбы супроць капіталістычных элементаў, а супрацоўніцтва з імі.

Паслухайце, што гаворыць расійскі меншавік Гарві ў артыкуле, зьмешчаным ў „Форвэртс“: „Слабасць правай небяспекі, як партыйнага напрамку, ляжыць бязумоўна ў тым, што яна ня мае і не адважаецца мець аформленай ідэалогіі, што ўся яе ўстаноўка, відавочна, наўрад ці можа быць прыведзена да сугучнасці з клясычным бальшавізмам.“

Перамога правай апазыцыі азначала-б значнае перамяшчэння сіл і разьвязванне тых сацыяльных сіл, якія цяпер пры сучасным курсе зусім звязаны“. Паслухайце гэту клясавую праўду клясавага ворага. Кожны з вас разумее, аб якім „перамяшчэнні сіл“ гаворыць і марыць расійскі меншавік, аб разгортваньні якіх сіл ідзе гутарка—гутарка ідзе аб кулаку і нэпману. Так, клясавы вораг кажа праўду. Але ў тым-то і справа, паны з соцплетніка, што ўсе вашы надзеі ня здзейсняцца, бо зусім правільна, што ўсе ўхілы ад лініі партыі, і ў тым ліку правы ўхіл, зьяўляюцца ня сугучным клясычнаму бальшавізму, ленінізму. Трэба павесці паглыбленую работу па растлумачэнні сутнасці правага ўхілу і мабілізаваць яшчэ больш увагі партарганізацыі на барацьбу супроць правага ўхілу, супроць рэшткаў трацкізму і прымірэнцтва.

Дзеля таго, каб партыя ўсё лепш і лепш працавала, каб яна на ўсіх вучастках работы забяспечыла правядзенне выразнай ленінскай лініі, каб у яе радох было менш тых, хто хістаецца, укланістых і прымірэнцаў, каб у яе радох ня было папутчыкаў, што разлажыліся, трэба штодзенна сачыць за складам партыі, правільна рэгуляваць рост яе і рашуча чысьціць партыю ад усяго ідэва-чужога, гнілога.

Апошні лістападаўскі пленум ЦК УсеКП(б), як вы ведаеце, дакладна абгаворваў усе гэтыя пытанні і намеціў цэлы рад мер па палепшэнні складу партыі, па давядзенні ядра вытворчых рабочых у партыі к канцу 1930 году ня менш, чым да 50 проц. усяго яе складу. Апошні пленум ЦК КП(б)Б таксама абгаворваў гэта пытанне ў звязку з абгаварэннем вынікаў работы пленуму ЦК УсеКП(б) і паставіў паставіць гэта пытанне на бліжэйшым зьездзе кампартыі Беларусі.

Трэба аднесьціся з усёй увагай да гэтага пытання.

У кампартыі Беларусі рабочых 37 процантаў і батракоў 2 проц. Мы павінны паставіць перад сабою задачу выканання пастановы апошняга пленуму ЦК УсеКП(б) і дабіцца значнага павышэння процанту рабочых у складзе партыі. Мне думаецца, што калі мы паспраўднаму разгорнем работу па ўцягненні ў партыю рабочых, с.-г. рабочых і батракоў, дык і ва ўмовах Беларусі можна дабіцца 50 процантаў рабочых, занятых на вытворчасці, у складзе партыі. Трэба шырэй уцягваць у партыю сялян-беднякоў, асабліва калгаснікаў. Тут таксама вялікае поле работы,—трэба толькі разгарнуць яе паспраўднаму. І, нарэшце, аб чыстцы. Ці трэба чакаць генэральнай чысткі, ці трэба ўзмацніць бягучую штодзенную работу па чыстцы партыі? Сэнс пастановы ЦК такі, што нашы кантрольныя камісіі, павінны пачаць чысьціць больш жорстка, больш строга ўжо зараз, у парадку сваёй штодзеннай работы, вызвалючы партыю ад усяго чужога, гнілага і таго, што разлажылася.

Па дакладу ЦК на канфэрэнцыі трэба аб гэтым падрабязна пагаварыць. Звычайна, калі задуць аб чыстцы, паасобныя таварышы назначаюць на памылкі пры гэтым, якія месі месца як у мінулую чыстку, так і паасобныя памылкі ў штодзенай рабоце КК. Без паасобных памылак ня бывае вялікай работы. Паасобныя памылкі былі і ёсць пры чыстцы партыі як генэральнай, так і штодзенай. Наша задача—дамагчыся, каб памылак было як мага менш.

Але якую невялікую, у канчатковым выніку, ролю адыгрываюць гэтыя паасобныя памылкі ў гэтай вельмі важнай справе чысткі партыі. Таму мы і заклікаем КК, каб яны чысьцілі больш строга, больш энэргічна.

З поўным тэкстам дакумента можна
азнаёміцца ў бібліятэцы